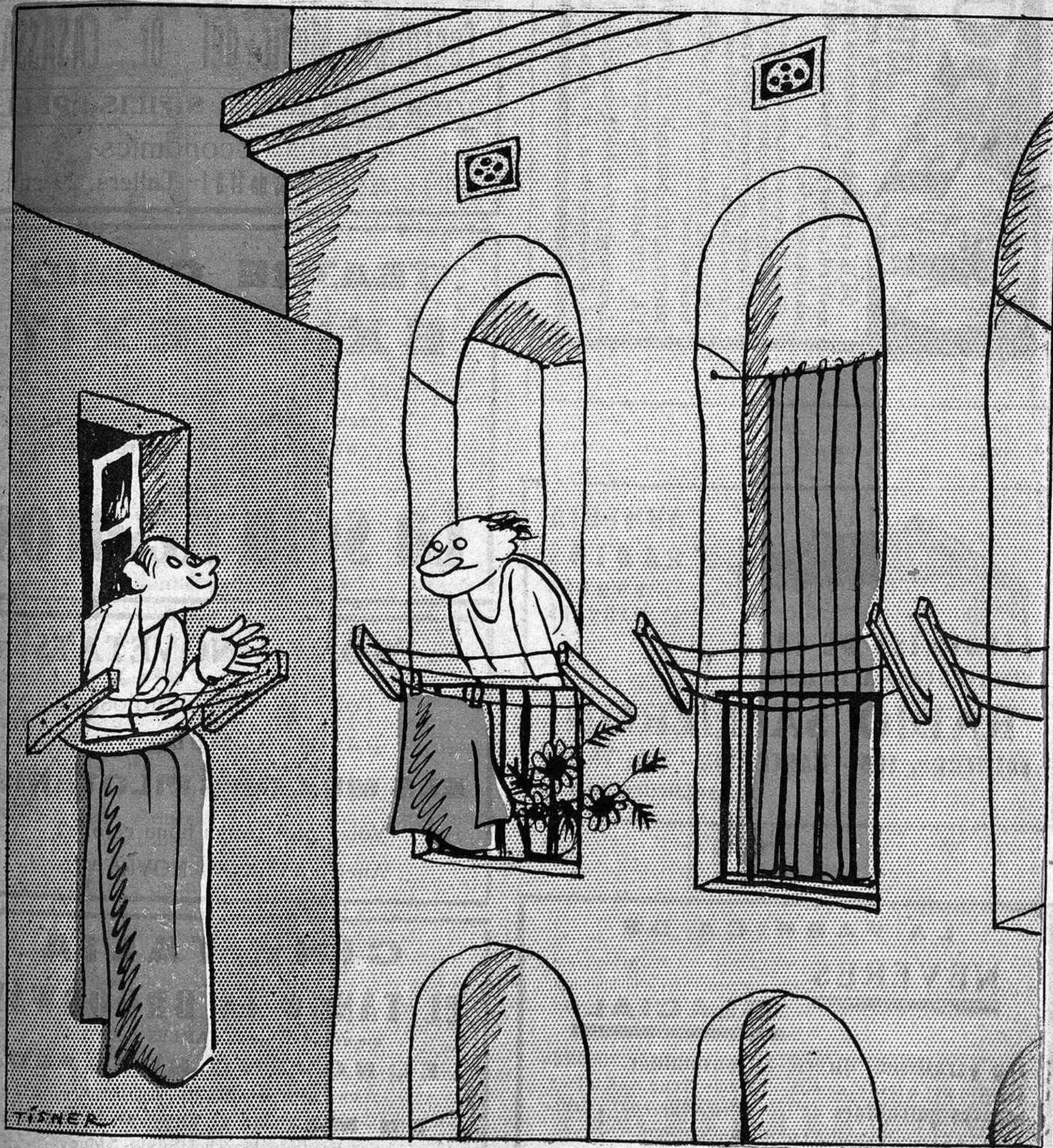

L'ESQUEVELLA

DE LA TORRATXA

—Deu ésser molt difícil de reformar la Reforma Agrària.

—Sí. I en canvi, quan sigui hora, serà molt senzill de reformar la reforma de la Reforma

Agrària!

FEROTYL

Específic de l'

ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)

(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la eyaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt efecàs per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més poixant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulant de les glàndules intersticials. Producte pluriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fosfurs, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dufrem
Alt de Sant Pere, 60 - BARCELONA - Telefon 18631
Preu: 21'75 ptes.

**ARMERIA
RADIOS
VARIES
MARQUES**

ESCOPETES DE CAÇA
VENDES AL COMPTA I A TERMINI

RADIO SALMERON
SALMERON, 105 - BARCELONA - Tel. 78280
Es sol·liciten agents

**LA FABRICA DE
NEVERES**

«**GLACIAL**»

ven baratíssim, directe al consumidor. Immens assortit per a tots els usos, des dels preus més ínfims. Neveres patentades de màxima refrigeració i sense mescla de gustos i olors, a preus mòdics.

Benet i Mercadé, 26
(al costat d'Estació Gràcia i Teatre Bosc)

Ganiveteria ARTERO

REGISTRADA

Casa assortida en tota mena d'eines de tall del ram per-ruquer. :- Especialitzada en el buidatge de navalles i ajustament de màquines barberes.

Llibreteria, 9 (tocant la Plaça la República) **BARCELONA**

Consultori Mèdic del Dr. CASASSA

VIES URINÀRIES, SÍFILIS I PELL

Preus Econòmics

De 11 a 1, i de 5 a 7 - Festius de 11 a 1 - Tallers, 29, entl.

TEATRE COMIC EXIT EXIT

de la revista de costums populars, en 2 actes i 18 quadros, de Paradas, Guime-
nez i música del mestre Guerrero

La sofa de oros

FRONTO NOVETATS

Tots els dies grandiosos
partits tarda i nit

ELS MILLORS PILOTARIS

Voleu passar una bona estona?
Aneu al FRONTÓ NOVETATS

CINE TALIA EL TANGO EN BROODWAY

en espanyol, per CARLES GARDEL

EL NOVENO HUESPED

en espanyol, per Donald Cock

EN MALA COMPANIA

per Frederic March i Silvia Sidney

REVISTA I DIBUIXOS

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Arrepentides, 8 - Telèf. 21361
BARCELONA

Fora de Barcelona:

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

DIVAGACIONS

L'any de la primera exposició Universal de Barcelona es cantava una cançó popular que deia :

El Govern d'Espanya,
és molt bon Govern ;
si a l'estiu no ens pela
ja ens pela a l'hivern...

Retraiem aquesta cançó —encara que en podríem retreure moltes altres, traient-les del folklore— per demostrar la sistemàtica animadversió que té el poble per al qui governa, i perquè diu les coses amb nom ben gràfic.

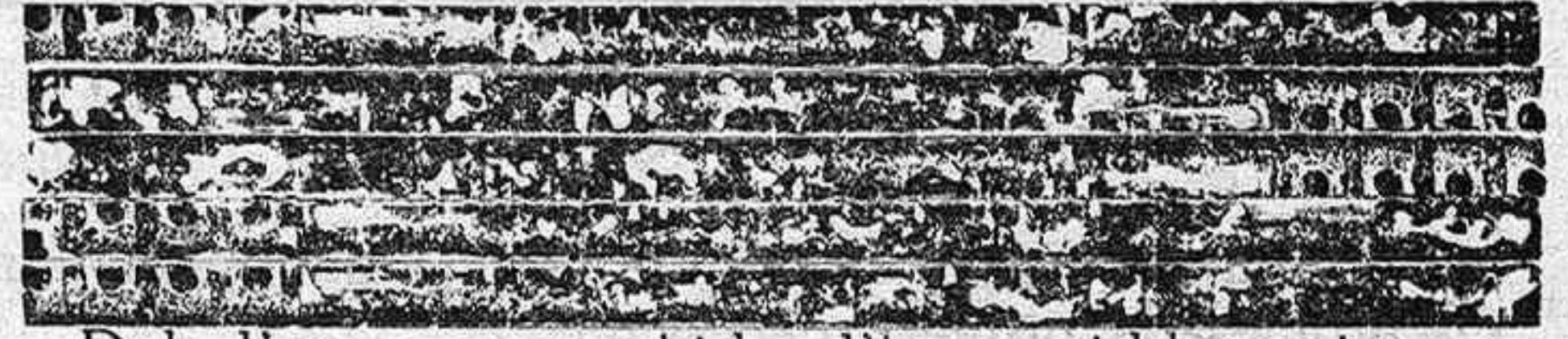
¿Passa solament ací, això de malparlar del Govern? Creiem que passa arreu del món. Però, com ho deixa ben entendre la cançó popular esmentada, els hispànics tenim del governar un concepte especialíssim. En altres llocs, el Govern serà bo o dolent, segons la més o menys difosa brama dels seus partidaris o dels seus adversaris.

El concepte d'ésser pelat, o esquilat, o estafat —hispànicament parlant— pot tenir tal vegada una raó bàsica entre nosaltres. El poble, amb el seu olfacte certer, s'adona que, ací, el governar és un constant fer i desfer. Pugen uns, i han de desfer el que feren els altres. Pugen els altres, i els destorba tot el que fou obra dels primers. D'aquest joc de llençadora ¿què en resta —i això a favor dels qui en suquen— sinó un temps de sou pujat, de retribució crescuda, de renda a cobrar per tota la vida? l'esquilada.

Preguem, a qui sigui, que es fixi que parlem en termes generals. Aquesta divagació salta per damunt de fets, sense precisar-ne ni concretar-ne cap.

Un partit ha estat govern i ha fet lleis noves, doncs ja és sabut que, quan aquest partit caigui, el partit que vindrà ha de desfer tot el que han fet els altres.

Sembla que hi hauria d'haver una norma política de govern que marqués un límit : s'ha de governar per a tots i en constant evolució, car tot experimenta els seus canvis. Es vist que, en altres llocs, Anglaterra per exemple, cap partit no treballa debades. L'un *modifica*, l'altre *tempera*, corregeix el treball de l'altre : mai no el desfà. Pugen conservadors, els succeixen laboristes : el sol fet d'ascendir, ja determina un fre. Cap partit —una vegada en el poder— no oblida la fragilitat del manar. Cap, per tant, oblida que dintre tots els governs ha d'haver-hi una *continuació*.

Dalt d'un govern no hi ha d'haver ni blanc ni negre : hi ha d'haver el matís, la transició, l'equilibri meditat. La passió no pot legislar ni pot legislar una sola classe. Sempre s'han de tenir en compte els interessos antagònics, les realitats del país, els desigs de les majories. Els governants no s'han d'imposar : les imposicions fallen, a la curta o a la llarga. Cal també tenir adonarse que una llei tampoc no ha d'ésser la imposició d'un, a tots : ha d'ésser reglamentació, norma, fixació, equitat i justícia manades i, per tant, obligació d'obeir unes lleis per justes i necessàries.

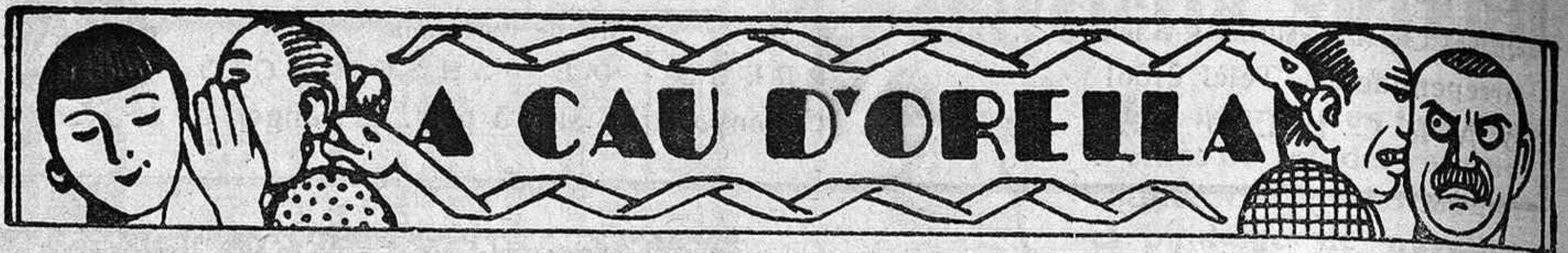
Quin espectacle no dóna el qui governa per uns i no fa altre govern que desfer el que han fet els altres, cosint i tallant a mesura seva ! No s'hi val a governar per a desfer ! S'ha de governar per a endegar, per a equilibrar, per a continuar, per a deixar un treball acomplert. El qui desfà, dóna feina marcada al successor : tornar a desfer. I així es perd el temps i les nacions reculen en reculada visible, en decadència efectiva, en retrocés irrefrenable.

Uns quants addictes criden sempre vora el qui governa que és el salvador, l'autèntic representant de la pàtria. Cal malfiar-se d'aquests crits. Demanen el mannà, embolicant el prec amb la lloança. Pot ésser el mateix governant qui es faci l'elogi patriòtic i es defineixi com l'autèntic Mesies, facturat al país des d'una estació providencial. Mal sistema de governar ! El sol —que en aquest país de sol se'ns fica al cap—, surt moltes vegades barrejat amb les paraules d'una al·locució presidencial, o les epilèpsies d'un míting. Malfiem-nos dels qui s'autoqualifiquen de salvadors i de fruits de miracle !

Res d'això no fixa un bon governant. La xerrameca és una de les coses que més porten al poble la sensació que el qui més bé xerra més el «pela». «Escolteu-los—sol dir la veu popular—, i tots tenen raó. Sentint-los, a ells, no en penjaríen cap». Efectes de governar per l'oratória, mitjà frenètic que no mena a res més que al fer i desfer, també oratória, en acte.

No ens atrevim a dir que seria hora d'emprar mitjans nous. Semblava que la República els havia de portar i que eren consubstancials amb la República. No ha estat així i ens en dolem. Creiem arribat el temps en el qual, cançons com les de l'Exposició Universal Barcelonina de 1888, ja no tindran actualitat. Contra les nostres previsions, en un celobert que voreja el nostre despatx encara una veu canta :

¡Amnistia!

Humorisme i subsistències cares

Tothom ha pogut constatar la puja que estan fent els articles de primera necessitat.

Mentre un client comentava amb un venedor de carn de porc aquesta puja, arribà un altre client a la botiga, el qual, acarant-se amb el venedor, li diu de la faisó més insultant:

—«Tot car, tot car i ¿veu què hem trobat a les botifarres que li comprarem ahir?»

El client mostrà al venedor un tros de cautxú de pneumàtic.

El venedor agafa el cautxú, el regira entre els seus dits i, mig somrient dóna al qui reclama aquesta bona raó poderosíssima:

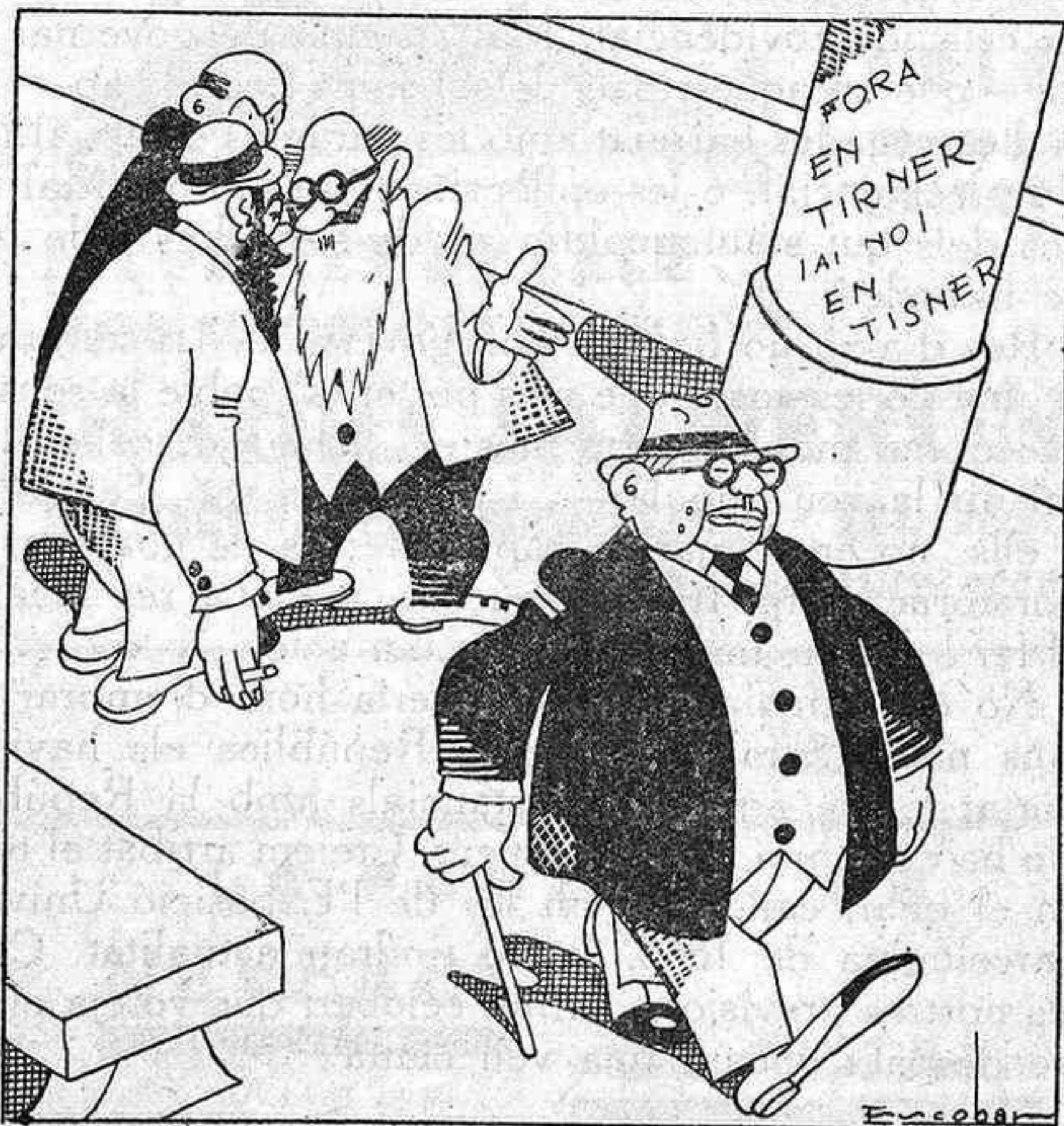
—«¿I de què es queixa vostè? ¿Encara no s'ha adonat que, en la nostra època, l'automòbil ha substituït el cavall?»

Proclamem...

Que Sigfrid Blasco no és l'heroi del poema dels Nibelungs. No passa d'un mig soroll de Wagner —sentit de lluny—, barrejat amb canyes i fang.

Que per saber noves de Barcelona no hi ha com llegir els diaris de Madrid i fins els de Burgos.

Que els de bona fe —bona fe relativa— consideren un triomf l'haver fet dir als de la Ceda que són republicans. Això podria ésser un triomf en qualsevol lloc

Esperit d'imitació.

—¿Va al bar a prendre un sidral?

—Sí.

—Doncs nosaltres també hi anirem i en prendrem cinquanta.

que no fos Espanya. Ací, políticament, es poden tenir cada dia noves matisacions.

Que en Goicoechea Coscolluela, quan parla, es posa l'una mà al flanc i aixeca l'altra com un bisbe quan vol beneir. El posat és conegut. Amb alguna cosa s'han d'assemblar els grans homes.

Que en Josep M.ª Peman ja ha enllestit la seva oda al general Sanjurjo: «Salve, batallador, perínclito i audaz. Que los que te befaron te vengan al detrás. Tú con lauro en la sien y fulgor en los ojos...» Se'ns diu que l'oda és una meravella.

Que a les parets de l'Església de Sant Jaume, del carrer de Fivaller, hi ha obert uns aparadors un nou comerciant, i que aquest nou comerciant fa que es llegeixi a les parets de l'Església: «Casa Botxaca» substituïnt allò de: «Casa del Senyor».

Que hem sabut, pel senyor Pic i Pon, que l'ha afectat molt la nova que un vaixell que duia turistes deixés d'ancorar al nostre port per això de l'estat de guerra i en la temença de trobar els carrers plens de canons i tropes. ¿Què hi farem, senyor Pic i Pon?

Que quan es faci el dia d'aquell gran senyor evolutiu, una de les coses que se li pot ofrenar és un cabasset: el cabasset amb el qual se'l treurà propiament a prendre el sol.

A Belgrad també...

A Belgrad també moralitzen. El pudor iugoeslau no deixa banyar arran del blau Danubi homes i dones barrejats, ni fer bronze vora les ribes del Save.

Ja va bé ja; tot conflueix. Els moralistes dels Estats Units han declarat que la Venus de Milo és una: «indecent figure». Arreu d'Europa tornen a fer aparició les creus. Aviat —per fer contra al Renaixement— sortiran de terra sants barrocs i icones bizantines, el cant gregorià substituirà els equivalents del tango i de Maria de la O. (I en aquest cas que vingui.) De mica en mica no ens podrem banyar sinó dintre cambres fosques.

I aleshores tornaran els feudalismes i l'edat mitjana que és cova arreu.

Els «males llengües»

Diàleg caçat al vol. Els qui parlen són dos escriptors:

—¿Has vist als Jocs Florals de Vic? Han donat un premi a una «Oda a la castedad», d'un tal Ramon Farràs.

¿Vol fer el favor d'adjectivar el míting radical del Mestalla?

El senyor Pich i Pon: Imponent, Concomitant.

El senyor Duran i Ventosa : En aquests moments no trobo. El cercarè en el diccionari d'en Pompeu Fabra.

En Matheu dels ferros : Sorollós.

En Jesús Ullet : Mastodòntic.

En Santacana : Un bon palpís donat a la voracitat dels nostres enemics. (

En Rupert Roldós : M'ha recordat la Festa Major de Gràcia.

En Serraclara : Ja veurà ! Sí ! Els radicals són molt simpàtics i gairebé tan autonomistes com els de la Lliga.

En Rafel Moragues : Mau ! I no dic res més. Vostès compendran...

En Duelo : La «Caraba» apoteòsica !

En Cirera i Voltà : Mai tan magnífic com el nostre. Els mancava la protecció divina.

En Cambó : No els puc dir res. Em troben ocupat en el darrer capítol d'un meu nou llibre de viatge.

En Jover Nonell : Bueno ! Bueno !...

En Jordi de Camps : No en sé res ; no en sé res. Tinc prou feina amb les meves coses. ¿No sap que ja em fan homenatges ?

En Bertran i Güell : Usted verá cuando vaya yo al Mestalla !

En Vida li Guardiola : Posi un objectiu qualsevol : Pigmaliónic.

Un de la casa : Un acte figa.

A València passa el mateix

Ho retallem del vibrant setmanari : «El País Valencià», de València :

—«En uns pasquins de propaganda fets per la «Derecha Regional» per a l'acte del passat diumenge —(el d'en Gil Robles)— llegim : «Tomando parte el salvador de la Pàtria Valenciana, don Luis Lucía y Lucía.»

Ací passa el mateix ! En hores de propaganda tothom ha salvat la «Pàtria Catalana». I després...

Després digues-los Lucía, com als de València !

Joffre, Le Catalan

J. Badin y J. Tallez, acaben de publicar a «Les Oeuvres libres» un estudi sobre el General Joffre. I li diuen : Joffre, el Català o El Mariscal d'espardenyes».

Qui sap si algun dia—i en altre lloc de L'ESQUELLA—ens temptarà de fer un comentari del llibre.

En aquesta secció només ens interessa retenir una silueta : la silueta de General, de Joffre, el català, Mariscal que fou de França.

Joffre fou un sobrí. La frase de Lleó Daudet : «Aquest català d'ulls clars», que tan bé encapçala l'estudi, és lluminosíssima. Joffre fou un general català d'ulls clars i d'externitat absolutament sòbria : catalana per tant. Anava més amb espardenyes que farcit de creus. Els autors de l'estudi citen unes paraules catalanes del Mariscal dites al banquet de «Lutètia», que, després de la Gran Guerra, li oferiren els catalans de París : «No podeu saber amb quin plaer me trobi enmig de vosaltres. Excuseu la meua dona que no ha pogut venir».

La meua dona ! No la «mariscala» ! La meua dona. I això sense enfarfec, ni esperons, ni plomes, ni farcits, ni façana. La meua dona ! Paraula sòbria, germanor, igualtat diferenciada per pròpis fets no per diferents vestidures.

Com ens dóna el tipus de general català, el gran Joffre, el català, Mariscal d'espardenyes i salvador de França al Marne.

Unes altres paraules del Mariscal Joffre, el català : «Quan arribava a la vinya amb el meu pare, sempre miràvem el Canigó per veure si hi havia cap broma».

El que pot, haver viscut coneixent i estimant la terra, lluny de la concepció d'haver de viure de la terra, oblidant-la i fent-la treballar als altres !

En el 4030

Fer obra d'anticipació, ha estat de moda aquests darrers temps. I l'han feta dibuixants, augurs, pintors i novel·listes.

Cap, però, de les anticipacions conegudes per nosaltres, va tan lluny com la de Lord Birkenhead que ens parla del 4030.

Els caricaturistes que veuen lluny, veuen el 1950, any en el qual tothom es passeja amb màscara contra els gasos asfixiants. Alexis Tolstoi va anticipar un 2000 amb profusió d'invents científics, deduïts dels actuals. Lord Birkenhead augura pel 4030 una era de pau i conciliància portades a l'extrem. Fins podran tornar a la Terra els trilofòdors i els dinosaures.

Els anglesos han dit que l'era evocada per Lord Birkenhead seria del «supremely idiotic», l'era supremament idiota, car l'absència total de lluita per a la vida afebleix les facultats intel·lectuals d'una faiso absoluta.

Ningú no havia contestat a aquesta objecció feta gairebé unànimement a l'obra de Lord Birkenhead, quan surt el capellanet Suffolk, el qual, en nom del cel, excomunica els qui sostenen que una existència «full of amenities», o sigui una existència gairebé edènica, es

—Ja voldria que fóssim al Setembre.

—I doncs?

—Per poder tenir un altre tema de conversa.

torni idiota: «En aquest cas, ¿què serien els benaventurats?» —exclama el capellà de Suffolk. El crític del «Sunday Times» replica que els benaventurats no són, ni han d'ésser, altra cosa que benaventurats. I continua el soroll entre un i altres.

Llàstima que una cosa així esdevingui a Anglaterra.

GLOSSARI

«Sartor resartus» o el sastre recosit

A Madrid, hi ha una societat de mestres sastres que porta el nom precís i contundent de "La Honradez". A Barcelona, una entitat del mateix ofici s'empara sota el títol més comprensiu i franciscà de "La Confianza". En el fons, l'un i l'altre nom es completen. Els separa únicament una lleu qüestió de matís. El nom rotund de "La Honradez", imposa; "La Confianza", més suau, implora.

Esguarda l'assumpte des del subconscient de la conllevància, "La Honradez" sembla fer honor a la cèlebre frase «El que s'ha de mirar és l'honradesa de les persones», que es troba a dotzenes de vegades en el drama "Les joies de la Roser", del nostre Pittarra. Això, respecte al presumpte client, possible mal pagador. Per l'altre costat, "La Honradez" ve a fulminar la llegenda que de temps llunyans acusa els sastres, en general, de manament a un dels manaments de la llei de Déu escaient al cas.

Els mots "La Confianza" tiren al dret sense ofendre i, sobretot, sense assenyalar. El sastre confia que el client pagarà. El client té tota la confiança que el sastre no li escatimarà roba, si és ell qui la posa o que no se'n quedarà retalls massa folgats si el parroquià porta el gènere.

Després de divagar una estona llarga sobre aquest joc de noms—un dels pocs que la censura permet per ara—un hom no encerta per quins set sous "La Honradez" de Madrid ha nomenat soci honorari en Santiago Alba. Aquest acord ha fet riure molt, i no pas en un sentit d'ironia mortificant i pecaminosa. Res d'això. El personatge afavorit, com altres polítics per l'estil, podrà anar a l'altre món a ocupar el recó de glòria que li pertoca amb túnica blanca, coronat de roses i amb un lliri a la mà dreta o esquerra, tant se val! L'únic que va atrevir-se a llançar determinades imputacions, amb gest teatral i efectista, fou Miquel Primo de Rivera, el dictador bonifaci; però l'anècdota ha estat ja superada. Superada, en el sentit d'haver restat al marge del camí.

**Aquest número ha estat
visat per la censura**

den repetir aquelles paraules de Leonardo de Aguilar, en "Mar sin orillas" que no consenten la sospita del dubte d'una sentència.

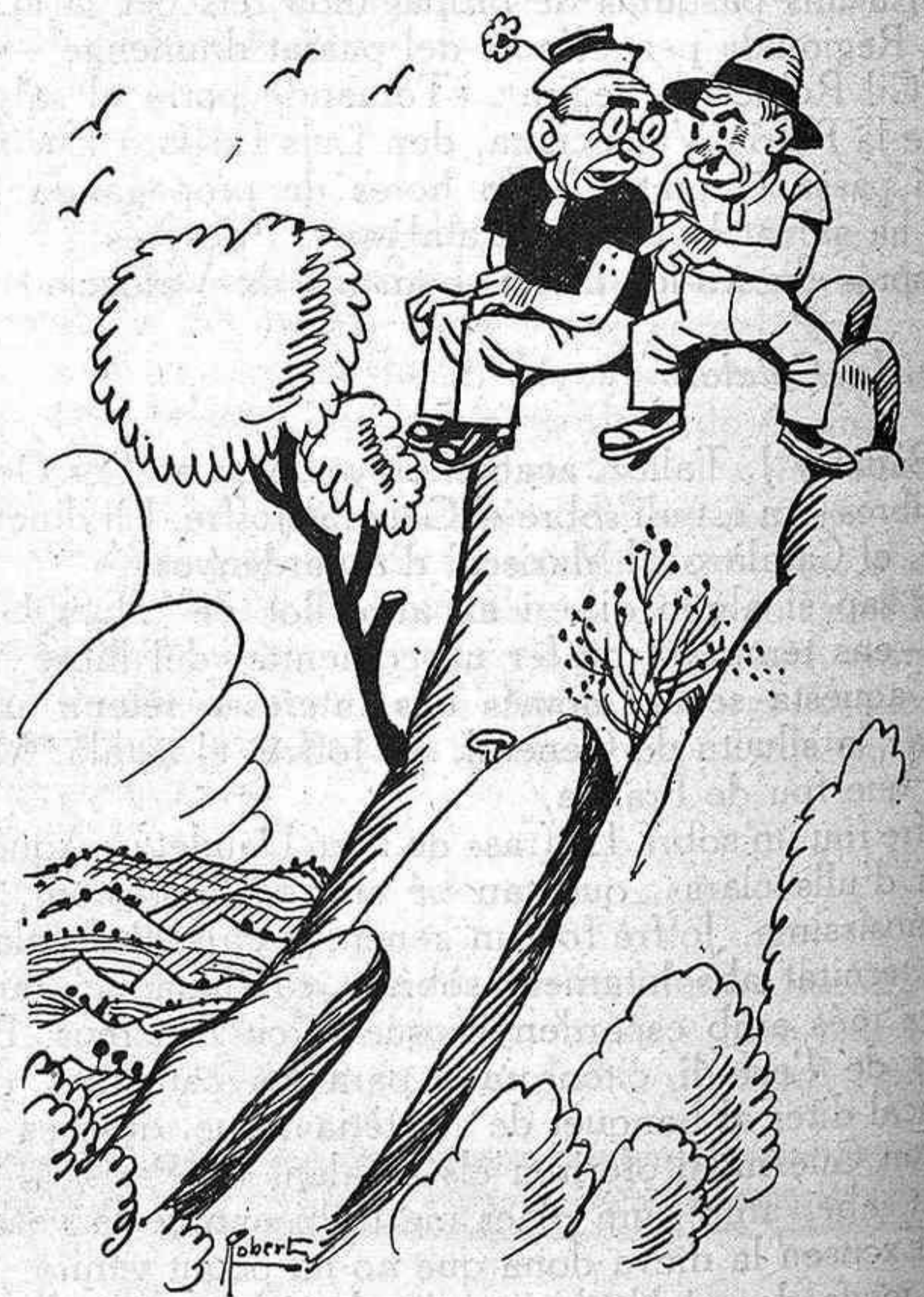
El que ha sorprès molta gent, és el fet del nomenament d'un polític que no creiem que s'hagi apedaçat mai cap peça de roba ni cosit cap botó a les calces, i molt menys que ho hagi fet a altri, per a ocupar el santoral dels socis d'honor d'una societat de sastres.

¿Es que potser, el senyor Alba, és l'únic client que paga o té mitjans de fer pagar els qui deuen? ¿Es que...? No continuem. Ens hi perdríem. En tot cas ja ens ho explicaran per peces menudes.

De totes maneres, aquest succeís és simptomàtic. Revela, si més no, que el laïcisme i les coses pràctiques comencen a infiltrar-se en els nuclis tradicionalment més tancats. Ara els gremis prescindiran dels sants patrons i dels advocats celestials per nomenar, en el seu lloc, els homes més influents i destacats de la política. Amb l'avantatge de la fàcil substitució.

Els únics que hi perdran, seran els cerers i els venedors d'imatges. Res de novenes ni de misses baixes o a gran orquestra. Un parell de capons pel sant un «tropical» a l'estiu i un «calent» a l'hivern, i content tothom.

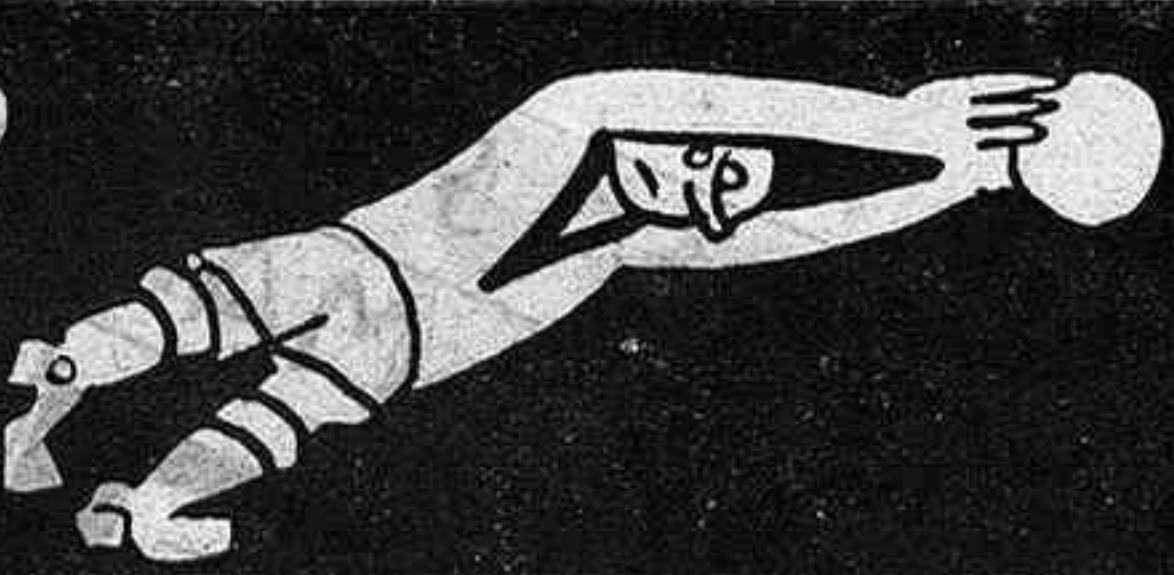
PANICAL.

—L'he fet pujar molt amunt, però vegi quin panorama!

—El de les ulleres. ¿Que no ho sap que jo no veig una mosca a dues passes?

Esports

Cronòmetre

ELS ESPANYOLS A LA VOLTA A FRANÇA

Vam dir que Espanya faria enguany un trist paper al Tour francès, i els fets ens han donat la raó. Els nostres homes no són d'una categoria internacional prou feta per aguantar dins d'una temporada, i amb tan poc espai de temps de l'una a l'altra, proves com la Volta a Espanya, de traçat esgotador, la Volta a Catalunya i la de França, sense comptar que alguns han corregut altres curses de menys importància com la de Reus, etc.

Acudeixen a la Volta francesa els millors elements del ciclisme internacional i és la prova màxima del pedal a Europa. Espanya que féu un paper acceptable l'any passat, cosa que ha fet que la seva representació fos tinguda en compte, avui, per acceptar-la en equip complet, esgotats els homes per una continuïtat de proves corregudes en poc temps i per la calor terrible que impera a França aquests dies, s'han desinflat ja en les primeres etapes i han quedat a la cua de la classificació sense probabilitats de millorar posicions.

Quan apareixeran a L'ESQUELLA les presents ratlles, sentiríem endevinar-ho, però creiem que la representació espanyola estarà reduïda a la meitat dels corredors i que, si no ho ha passat així, no trigarà molt a ocórrer aquest fet.

Quan un equip no respon, i el fracàs és imminent, sempre es parla de la "guigne" que és una mena de pega o de fracàs disfressats pel gallicisme. Comencen a aparèixer els célebres tubulars que rebenten, caigudes i, quan cal, trencament de

la màquina, etc. Poques vegades passa això quan un corredor porta el cap d'una cursa o si no el cap un dels primers llocs. Es un mitjà de caure amb honor i no malmetre el prestigi d'un home.

Nosaltres no ens fèiem il·lusions; pensant amb l'esforç físic que porten enguany els nostres homes, teníem el convenciment que, a l'equip espanyol, el perseguiria això de la "guigne". Encara que no acabi cap d'ells la cursa no deixaran d'éssers els nostres corredors i els nostres ídols.

Sabem que, físicament, en ciclisme com en altres proves esportives, la nostra raça no pot competir amb altres d'Europa les quals són fetes a prova d'esforços físics. La màquina humana respon més internacionalment en terres estrangeres que en la nostra, i cal mirar el rècord de tots els esports per tenir la prova convincent d'aquesta afirmació, que no és un pesimismo, sinó una realitat inamovible per ara.

A mesura que anem millorant de generació en generació i que els de fora d'ací ja no puguin batre més records, perquè humanament sigui impossible, potser encara arribarem a aconseguir-los. Altrament no creiem en miracles.

Cal viure per ara amb l'esperança per al futur, i la necessària conformació en el present per animar els esportius de casa nostra; viure les nostres organitzacions esportives, cada dia millors, i que quan es vagi a una prova internacional, s'hi vagi en la millor ocasió per als nostres representants perquè facin un paper honorable i no quan, esgotats físicament, no puguin fer altra cosa que retrocedir un pas en el que tenien avençat. Aquesta és la crua veritat i no cap altra.

AQUELL.

Altaveu indiscret

Morera del Barcelona demana la baixa i el Barcelona no la hi vol donar. Potser haurà firmat ja quan apareixi L'ESQUELLA, però ens pensem que no.

¿Pot el Barcelona fer jugar Morera de davanter-centre, que és el seu joc i no cap altre? ¿No veu que Morera era a Centre-Amèrica un davanter-centre de valor internacional i que perd prestigi passat al paper de reservista, i que, jugant a contracor en altres llocs i lligat a l'equip quasi per força, mai no rendirà el que ha de rendir i seran malaguanyats els diners que li donin?

Es millor, quan d'un jugador no es possible treure'n un rendiment veritat, negociar la fitxa a un altre club, treure'n un bon traspàs i deixar-lo que vagi allà on, jugant amb satisfacció moral, pugui donar tot el rendiment que calgui.

* * *

En motorisme anem millorant. Ara, Flores ha guanyat una prova motorista a Carcassona, fent una cursa magnífica.

Són petites satisfaccions que ens compensen d'altres fracassos esportius. Quan la màquina humana respongui, com la motocicleta, el tac del billar i la pilota de futbol, tindrem uns quants campions del món con Sangchili, «recòrdmans» d'atletisme internacional i ciclistes al nivell dels Binda, Magne, Spèicher, De Caluw, Vervaecke i altres.

* * *

Onze gols a l'Irun, un club que poc es cotitza, avui, futbo-

lísticament, ens semblen un excés de gols. Els futbolistes del Barcelona han volgut tancar la temporada rescabulant-se dels que havien de fer quan calia.

Quan arriben els partits fàcils i l'hora de signar noves llicències, els futbolistes dels clubs professionals juguen millor, perquè n'hi ha molts que saben vetllar més per l'interès propi que pel dels colors que defensen.

* * *

Ja tenim al «Patrie», campió català de basquet. Fins en basquet impera el gallicisme.

* * *

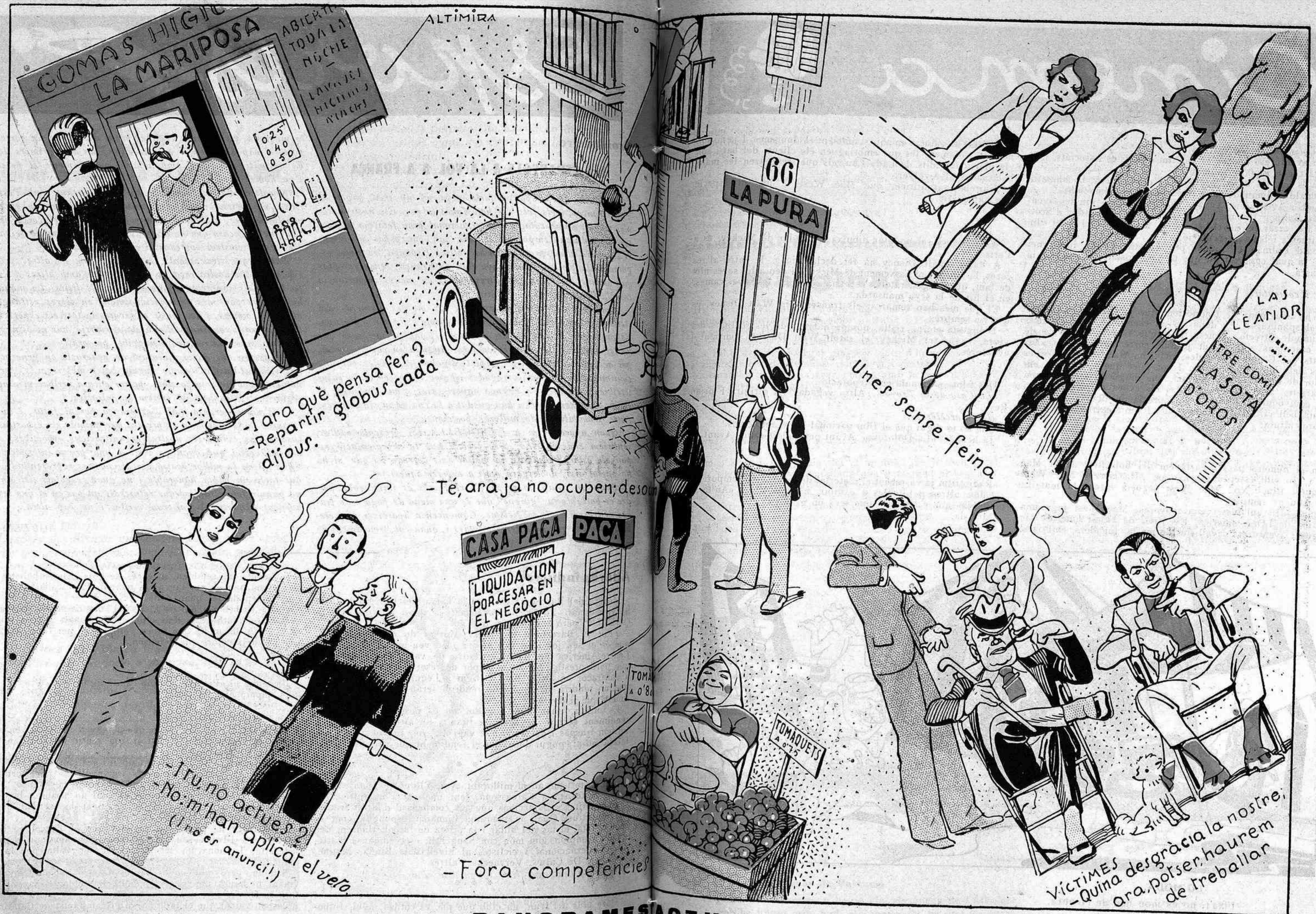
L'Espanyol i el Barcelona que s'anaven refredant en rivalitats, ara tornaran a rivalitzar i a sentir aquella rancúnia dels temps prehistòrics.

Han començat les fuetades, amb les gestions del celeberrim senyor Torta, pescant elements espanyolistes per portar-los al Barcelona, com ha passat amb en Sol i en Franco, i treballant-se a la quieta Martorell, el qual no arribà a la temptació de signar la fitxa. I darrerament ha arribat el cas Lecuona.

L'Espanyol ha pescat un jugador que el Barcelona havia pagat bé a l'Irun i que tenia signat com amateur al fitxer federatiu. Lecuona ha fet el sal; l'afer volta per la Federació.

Sembla, però, que no hi ha res a fer i que la temporada vinent hi haurà una guerra a mort Barcelona-Espanyol, que farà escriuir.

Estem veient que el millor serà el campionat de Catalunya.

PANORAMES ACTUALITAT

Cinema

El Coliseum encara estrena.

«Un aventurero audaz» és un film d'Artistes Associats, protagonitzat per Ronald Còlman.

No és pas res d'extraordinari: l'anima, però, la simpatia que Ronald Còlman deixa a totes les seves filmacions.

En «Un Aventurero Audaz» Ronald Còlman viu les aventures de Bulldog Drummond, l'espontani col·laborador d'Scotland Yard, creat pel novel·lista H. C. Mac Weile; i en el film hi ha interès i bona presentació.

Ronald Còlman és ajudat per Loretta Young i Warner Oland, la qual cosa vol dir que té bons costats on recolzar la seva tasca.

Noves i comentaris

Hi ha una mena de traduccions que ja se'n diuen traduccions «hispaniques». En donarem un exemple: «The Barretts of Wimpole Street». Aquest títol, que fins a l'Amèrica de parla castellana s'ha pogut traduir correctament per: «Els Barretts del Carrer Wimpole», ací s'ha traduït pel de «Les Verges del Carrer Wimpole». I tot ¿per què? Parla un engegador de títols: —«Perquè ací, que ningú no sap qui eren els Barretts, això de «les verges» els evoca carrers estrets i dones equívokes, i els porta a veure la pel·lícula».

Quin bell criteri de comerciant! I quin extraordinari treball pro-cultura.

* * *

En el número passat parlàvem del nou film de la Maë West: «Jo vull ésser una senyora». ¿Ha canviat Maë West en aquest film? No! Maë West segueix essent la mateixa Lady Lou de sempre.

En: —«Jo vull ésser una senyora», Maë West juga una ballarina de l'Oest americà. Els tipus de l'Oest americà són coneguts: aventurers cavallistes de masia, jugadors, embriacs.

Maë West introdueix en aquest ambient el «louisme». I ja no són begudes solament les que embriaguen els clients del bar: són els plaers interdits de Lady Lou, els que frenetitzen les mans habituades al revòlver.

Gairebé garantiríem que Maë West té un sol aspecte cinematogràfic.

* * *

Walt Disney, el popular dibuixant creador de Mickey, és a París.

A París, Walt Disney ha fet declaracions. I, entre altres coses, ha dit que el naixement de Mickey el deu a les seves nits de fam, quan algun ratolí s'escorria per entre les seves cames, en el llit de la seva mansarda.

El que més han remarcat els francesos en Walt Disney, és que riu sempre.

D'aquesta eterna rialla, posada damunt de les realitats del viure, va néixer Mickey, el ratolí Walt Disney, somrient i aventurer.

* * *

Dos films nacionals en preparació.

«La Casa de la Troya». ¿Altra vegada? La dirigirà Florian Rey.

«Las Carceleras».

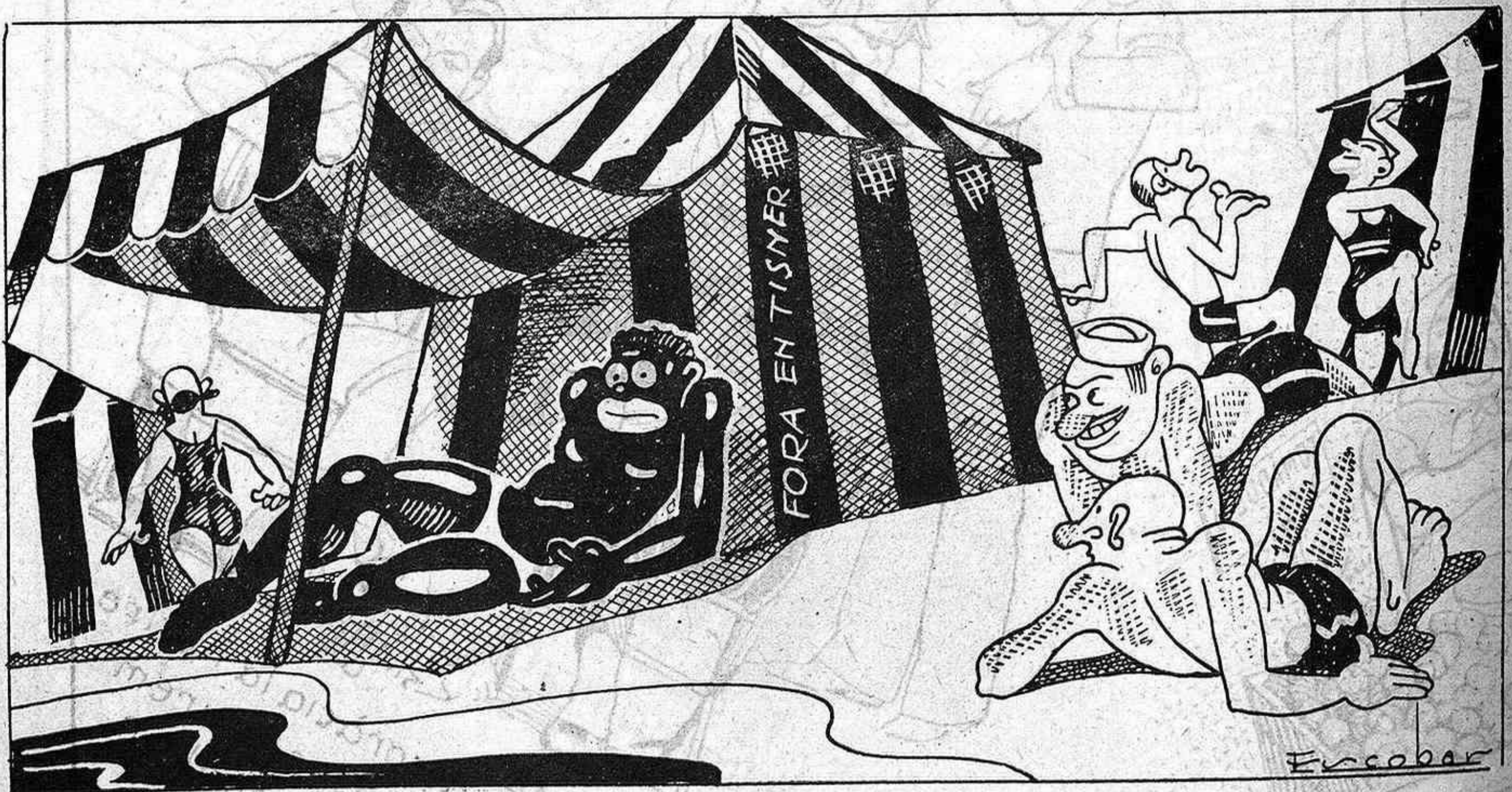
Que no es digui que el film nacional no té ambicions.

Ja hem fet «La Dolorosa». Avant per aquest camí. Avant.

* * *

Ràdio film ja va rebent el material de la propera temporada. Entre altres pel·lícules a exhibir, n'hi ha una: «Anita la pelirroja» que s'assegura que serà un gran èxit. Així sia.

* * *

LO MODA.

- Fixa't, no es mou mai de l'ombra.
- Deu voler fer bronze.

Profusió de repeses en gairebé tots els cinemes barcelonins. Algunes d'aquestes repeses no valia pas la pena que ho fossin.

Els cinemes gairebé buits. I la major part d'ells són buits, malgrat les deu pel·lícules, i algun altre malgrat el reclam golafre del rètol: —«Rigorosament prohibida l'entrada als menors d'edat.»

* * *

Capitol: «Mamá conquista Nueva York».

La pel·lícula de la «Unión Films, S. A.», no conquerirà pas Barcelona.

* * *

Se'ns diu que aviat veurem «Gòlgota», la creació de Julien Duvivier.

—«Gòlgota», a l'estiu?

—Com que es tracta d'una muntanya!

Ja suarem pujant-la»

Marginàlia

Ha mort, a València, Eduard Martínez Ferrando.

Estimà València amb un amor autèntic i treballà per ella sense pensar en ell. Fou un lluitador per la cultura del poble.

A Catalunya, el coneixíem i l'estimàvem. Ens havien apropiat a l'il·lustre desaparegut els seus dots d'home culte i el seu abrandament de lluitador convençut i desinteressat.

València ha tingut una gran pèrdua amb la mort d'Eduard Martínez Ferrando. Catalunya l'ha de sentir i la sent profundament, car n'era un gran amic.

* * *

«Ronda d'històries» de Tomàs Roig i Llop.

Tomàs Roig i Llop, fugí del color únic que li assigna el primer cognom i de la dentallada que li assigna el segon. I en fugí estrebant, apuntalant-se amb força. La seva força radica en el fet que, fugint d'una marca fatalista de violències, ha arribat a tenir semblança amb les moltes de Hyde-Park, que són les moltes més vellutades del món.

«Ronda d'històries» segueix a «La Noia de Bronze», a «Marta, la fatídica» i a «Lena i el seu destí». Deixo apart les «Siluetes epigramàtiques» vistes muntant un cavall, sota un

capell de palma d'Anahuac, i escrites amb la corda d'un cowboy, que xiula a 185 per hora.

«Ronda d'històries»? Cor de gener. Els ametllers han imatjat unes històries contorsionades: imatgeria d'argent.

Jules Superville descriu un volcà: l'Stròmboli: —«Es un volcà que sempre escumeja i escup sang, amb el cap embolicat de gels i els peus sota excel·lents cobertors de begònies». Toms Roig i Llop, és el nostre Stròmboli, literari.

En fragor del seu cimall ¿què en copseu! Les begònies que cobreixen d'imatges la seva prosa.

A casa meua hi havia un tapís vagament persa. Un nyandú ferèstec, caçava insectes dintre el flonjor de llana de la catifa. De la feina del nyandú, uns quants en deiem la «feina de crear onatge».

Ja és una feina: la feina de «crear onatge» ; no és cert, amic Roig i Llop?

Jo sospito que vós, en escriure, porteu un pijama color de mill. Els canaris, que vénen a picar-vos-el, us donen la imatge. I vós rieu —amb la rialla en arc d'un bow-window— la tragèdia de l'engany.

Una originalitat com no n'hi ha altra semblant a casa nostra.

* * *

«Contes de Vius i de Morts» de J. Cortès Buhigas.

Si no el coneguéssim, ens imaginariem J. Cortès Buhigas, com un pagès dels que expliquen contes vora del foc.

Però com un pagès especialíssim, un pagès ultra ciutadà.

La paraula, l'estructuració externa del seu conte, seria pagesa. Però el conte per dintre...

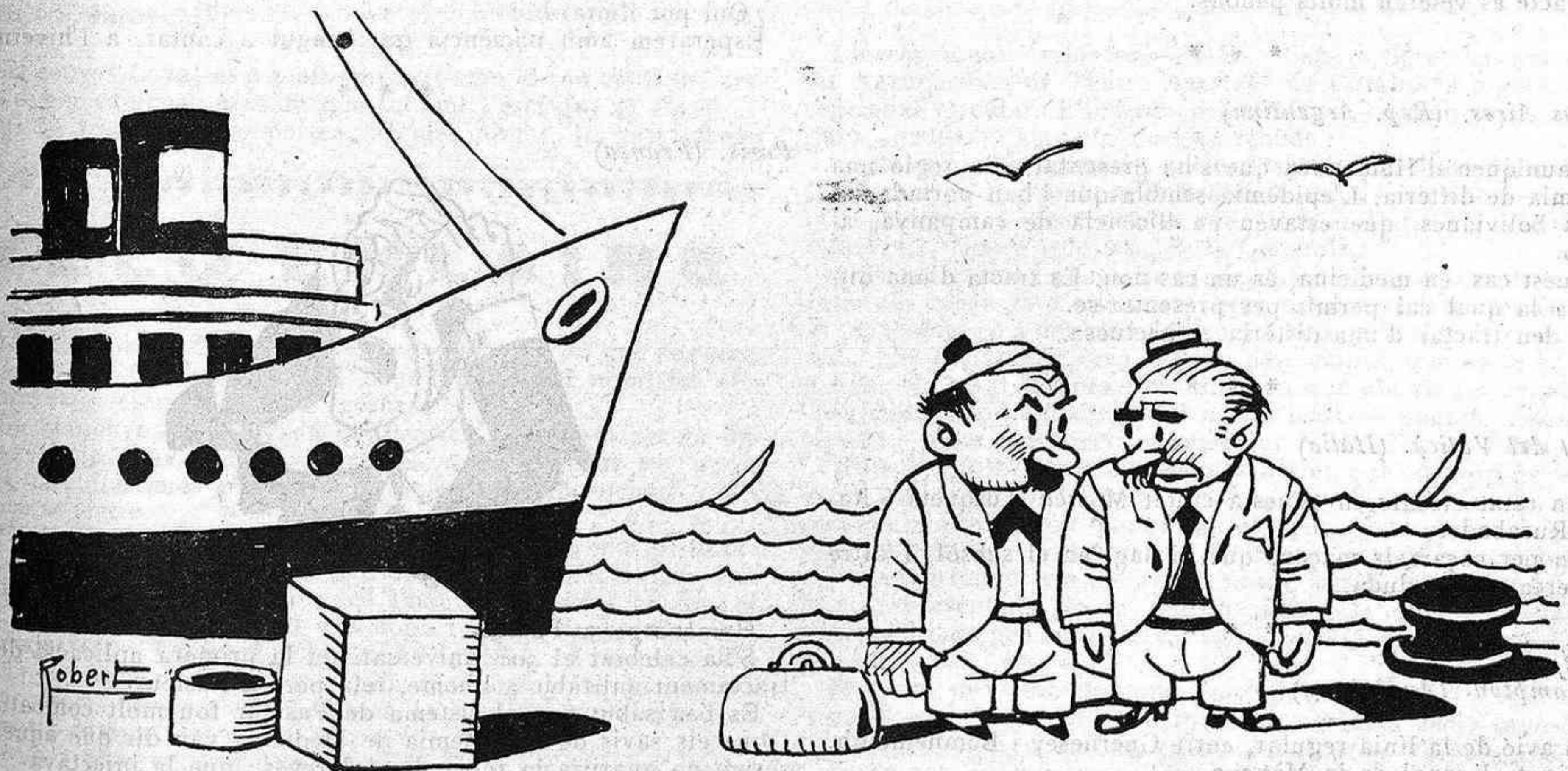
Ai, el conte per dintre!

Una malícia joguina i un pastís fet del «pudding» més artificialment anglès que es pugui.

Abans, en els «Encants de les ànimes» d'algun poble català, es venien a subasta pans de blat de moro. Ens imaginem aquests pans de la nostra infantesa, amb torrada crosta rústega, però amb un farciment per dintre de tàperes, caviar, ous durs, panses i àdhuc un polset de pólvora. Aquests pans imaginats —damunt la realitat que ens donaren els altres pans—, és l'equivalent dels contes de J. Cortès Buhigas, interessants, verament interessants.

* * *

En la propera «Marginàlia» parlarem de: «Hacia la segunda revolución» de Joaquim Maurín; de «Home d'Amor i d'Avventura», de Lluís Capdevila, i d'«Homes, homenets i home-nassos» de Pere Benavent.

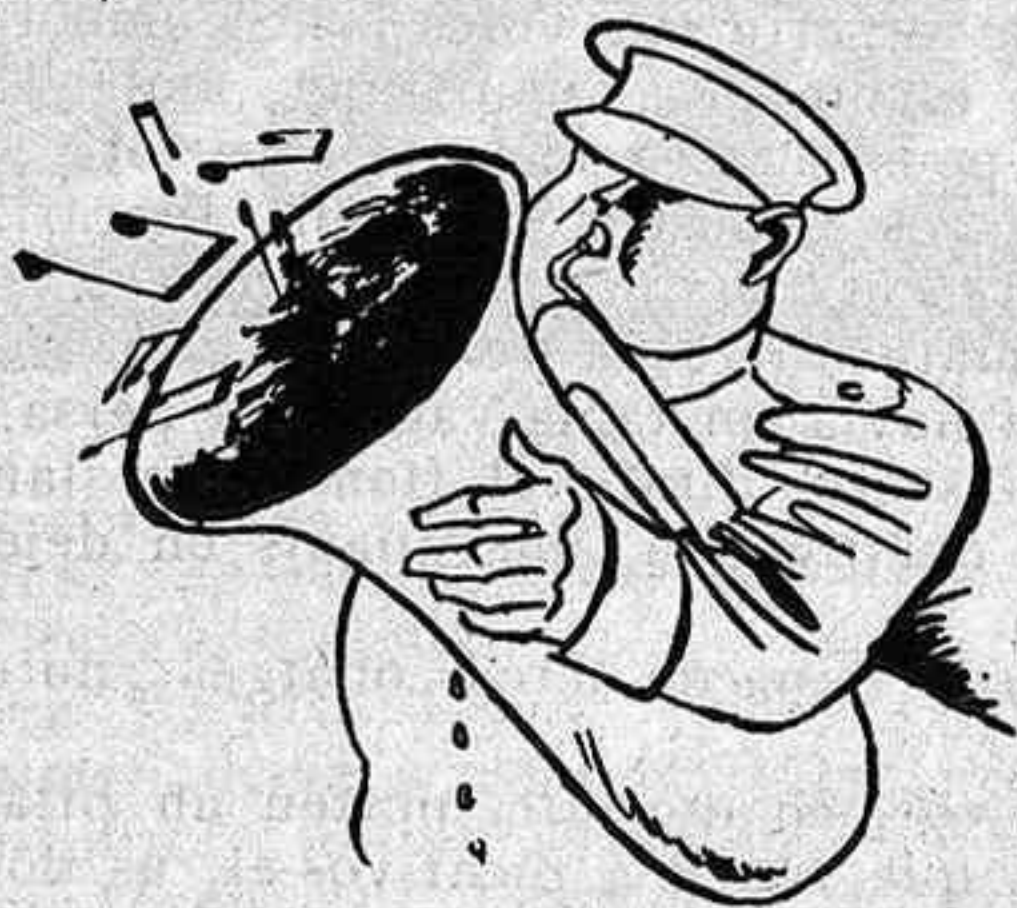
En tornar de València.

—Es llàstima que no hagi vist els ànecs de l'Albufera.

—N'he tingut prou amb els ànecs que he vist fer en el vaixell.

Croniqueta de la setmana

Kelat. (Beluxistà)

Després d'un cicló que ha desfet el país, el govern ha prohibit a les bandes de música que posin en el seu repertori «aires» del país.

* * *

Catxemira. (India)

Per portar dol la família del Marajà, enguany no es podran banyar en altres platges que en les del Mar Mort.

* * *

Roma. (Itàlia)

El senyor Mussolini ha arengat les tropes. I els ha dit: «El Govern i el poble estem compromesos en una lluita que hem de portar fins als darrers extrems.

Va recordar que els italians havien sempre demostrat als negres la seva valentia i que la desfeta d'Adua va ésser una excepció deguda a la monstruosa superioritat numèrica dels abissinis.

«Cal acabar amb el salvatgisme dels negres» —ha dit Mussolini, amb paragrafades de gran eloquència.

* * *

Copenhague. (Dinamarca)

S'ha inaugurat, amb gran pompa, la tomba del general conegut.

A l'acte es veieren molts penons.

* * *

Buenos Aires. (Rep. Argentina)

Comuniquen d'Hamanaca que s'ha presentat a la regió una epidèmia de difteria. L'epidèmia sembla que l'han portada les tropes bolivianes, que estaven en llicència de campanya, al Chaco.

Aquest cas, en medicina, és un cas nou. Es tracta d'una difteria a la qual cal permís per presentar-se.

Es deu tractar d'una difteria respectuosa.

* * *

Ciutat del Vaticà. (Itàlia)

Han estat cridats en aquesta ciutat Mossèn Tusquets i Ramon Rucabado.

L'un per caçar els maçons que hi hagi en el subsòl. L'altre per cercar la perduda.

* * *

Ruthampton. (Anglaterra)

Un avió de la línia regular, entre Guernesey i Bonemouth, ha caigut al canal de la Mànega.

Com que la línia és regular no és estrany que hi hagi accidents. No passaria el mateix si la línia fos bona.

Mai no ens cansarem de protestar!

* * *

La Havana. (Cuba)

Comuniquen del Camagüey que les forces de l'exèrcit han mort el gàngster Jorge Garcia i Refrito, el qual acabava una mena de banda de malfactors.

Es diu que tots els de la banda de Garcia i Refrito, no feien res més que robar i matar.

El que ha estranyat al món és que en aquesta «quadrilla», que diu el cable, ultra robar fossin tots matadors.

* * *

Romunuquè. (Congo Central)

El cacic de la tribu Kuanca ha demanat permís al senyor Cirera i Voltà per traduir-li les obres completes: l'idioma de la tribu.

No sabem què passarà. Fins ara, que nosaltres n'estiguem assabentats, el senyor Cirera i Voltà encara no té enlestides les obres que el kuanca ha de traduir-li.

* * *

Barcelona.

El senyor Fleta ha cantar òpera a l'Olímpia. En «Marina» va prodigar els galls.

Com és natural es va avalotar el galliner.

* * *

Barcelona.

El fraçàs d'en Fleta té un atenuant. Després de suportar en els assaigs les calors d'aquests dies, a la nit es va trobar amb un «sol» a la partitura. I precisament un «sol» sostingut.

¿Qui pot lluitar-hi?

Esperarem amb paciència que vingui a cantar, a l'hivern.

* * *

París. (França)

Homenatge a Pasteur.

S'ha celebrat el 50è aniversari de la primera aplicació del tractament antiràbic a l'home, feta per en Pasteur.

Es ben sabut que el sistema de Pasteur fou molt combatut i que els savis de l'Acadèmia de Medicina van dir que aquell sèrum no guariria la ràbia, ben al revés: que la injectava.

L'experiment va resultar un èxit, tot i ésser humà, si n'exceptuem els savis de l'Acadèmia. Aquests es sentiren sempre més atacats d'una ràbia inguarible.

* * *

Roma. (Itàlia)

Es inexacta la nova llençada per la premsa enemiga en dir que Mussolini no té altra sortida que la guerra.

Sabem de font oficiosa que, almenys, disposa de tres sortides:

- 1.ª La de la porta de casa seva.
- 2.ª La sortida d'acuirats vers Abissínia.
- 3.ª La sortida a passeig amb els seus.

Cal sortir al pas dels qui emmetzinen l'opinió.

* * *

Lima. (Perú)

A diverses contrades del país hi ha un eixut espantós. Això, ajuntat a l'ona de calor que passen, fa molt angoixosa la vida dels camperols. El Parlament s'ha reunit per resoldre el problema de l'eixut.

Esperem que els Diputats, per a resoldre aquest problema, no consultaran l'almanac Gotha.

També esperem que no se'ls ocorrerà fer aigües en el Parlament.

El problema serà dels de difícil solució.

* * *

Londres. (Anglaterra)

Comuniquen de Moscou que, en esguard a l'equivocada tàctica d'Stalin, el Mar Roig pensa canviar de nom.

* * *

Paris. (França)

El senyor Laval està molt empipat amb el seu cognom, perquè és un capicua. Això fa que tothom l'escrigui al revés.

Hi ha tragèdies que porten, al més pintat, la neurastènia.

TELÓ ENLAIRE

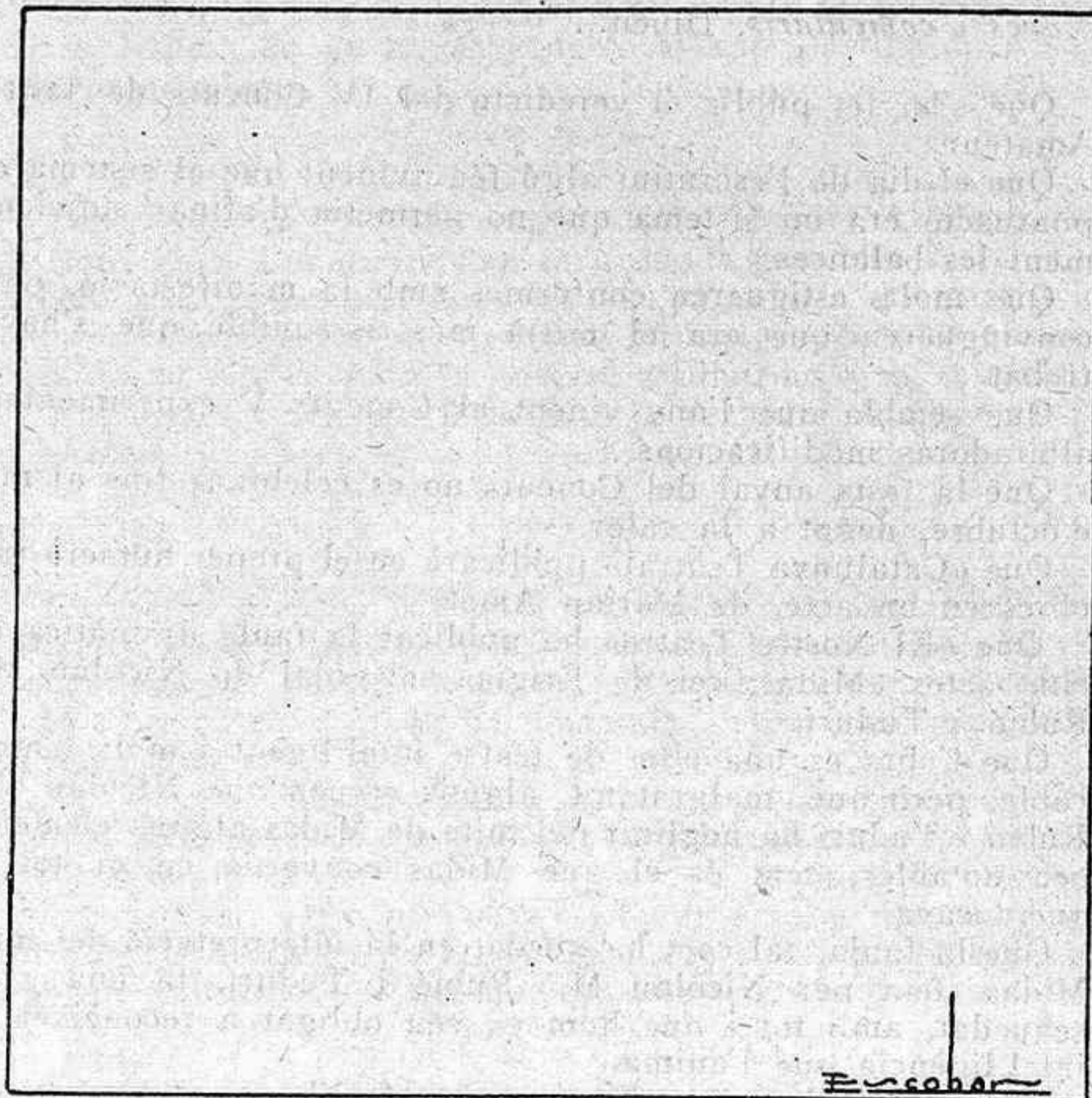
El Conseller de Cultura de la Generalitat ha dit que enguany no hi hauria subvenció per al Teatre Català. I nosaltres elogiem sense reserves aquesta mesura.

La vergonyosa temporada de Teatre Català feta per la Nicolau-Aluges havia de portar això. L'experiment no podia ésser més llastimós per als qui creien en subvencions i per al nostre teatre.

Diu la nota de la Conselleria de Cultura, amb tota justícia: «Ni Guimerà, ni Iglésies, ni cap dels altres grans autors dramàtics catalans, morts i vius, no l'han necessitada». I això és cert. Mentre l'empresari no coaccionà l'autor, mentre Guimerà va poder ésser Guimerà i Iglésies l'Iglésies, el nostre teatre no va necessitar subvencions. Li'n manquen avui que la mà d'empresaris barroers com l'Aluges, la Nicolau o en Burgues es fa sentir damunt del nostre teatre.

Per a ajudar negocis d'empresari i per a fer guanyar diners a autors comerciants, no val pas la pena que la Generalitat despengui els diners del contribuent. O es fa teatre català digne —en el qual cas la Generalitat ofereix un premi—, o es corre el risc comercial de guanyar o perdre.

Que quedi dit que per a tenir un Teatre Català controlat pel

Un nou invent que revolucionarà, (si li ho permeten,) l'art d'imprimir.

Els avencos de les arts gràfiques ens permeten presentar una novetat de trinca als nostres lectors.

Si freguen amb llimona i unes gotetes de vinagre el marc de dalt, apareixerà una vista general del camp de Mestalla durant el míting dels radicals.

(Exclusiva de «L'Esquella.»)

primer empresari paràsit que es presenti, preferim no tenir teatre.

Les «papurassades», que ens vinguin de Madrid. I per la nostra part —enamorats com som del teatre—, cal confessar que creiem que a Barcelona s'ha acabat per sempre el teatre.

Donem la nostra absoluta conformitat al criteri del Conseller de Cultura de la Generalitat amb referència al Teatre Català.

* * *

L'excelsion dramaturg Albert Piera i Seris ha enviat a les Agrupacions de Teatre Amateur de Catalunya aquesta excepcional circular. L'inserim a les nostres columnes per si alguna agrupació amateur no l'ha rebuda:

—«Rebo a cada moment, cartes i vistes d'entitats d'arreu de Catalunya en les quals m'és demanat permís per a representar la meua obra en quatre actes «Els Homes Forts», guanyadora del «Premi Ignasi Iglésies», de la Generalitat.

Aquestes cartes i visites traeixen una preocupació molt estesa entre els conjunts d'aficionats; que tinc concedida l'exclusiva de representació a determinada companyia, actualment de «tour née». Em cal aclarir, una vegada per sempre, que no hi ha res d'això. Ha estat tothora propòsit meu que els elencs amateurs —que són vida i esperança del nostre teatre— puguin immediatament i sense entrebanc, representar: «Els Homes Forts».

Entenc que així corresponc a l'interès que, del primer moment, han demostrat tots ells envers una comèdia que ha estat considerada pel Jurat que otorgà el Premi, i la crítica solvent, com una de les obres cabdals del teatre català contemporani.

Un advertiment em cal fer. L'única versió que autoritzo per ésser representada, és la continguda en la segona edició de l'obra, editada per la «Colecció «El Nostre Teatre», carrer d'Urgell, 155, 2on. 2.^a

Pregaria, així mateix, que l'agrupació que posi l'obra, em trameti, amb la deguda anticipació, programes de la festa, per tal que jo pugui, si així em plau, assistir a la representació.

Barcelona, juny de 1931. Albert Piera i Seris.»

Garantitzem que l'extraordinària circular del excepcional dramaturg Albert Piera i Seris és autèntica i no invenció nostra.

* * *

Noves i comentaris. Diuen...

Que s'ha fet públic el veredict del IV Concurs de Teatre Amateur.

Que el dia de l'escrutini algú féu avinent que el sistema de puntuació era un sistema que no permetia d'afinar suficientment les balances.

Que molts estigueren conformes amb la manifestació, però convingueren que era el mitjà més assequible que s'havia trobat.

Que sembla que l'any vinent el Concurs V experimentarà albiradoras modificacions.

Que la festa anyal del Concurs no es celebrarà fins al mes d'octubre, degut a la calor.

Que «Catalunya Teatral» publicarà en el proper número tres obres en un acte, de Marian Amat.

Que «El Nostre Teatre» ha publicat la faula dramàtica en cinc actes «Midas, rei de Frígia», original de Nicolau M.ª Rubió i Tudurí.

Que l'obra és una obra de teatre intel·ligent i molt remarkable, però que, malgrat tot alguns creuen que Nicolau M.ª Rubió i Tudurí ha negligit del mite de Midas alguns elements ben notables, com és el que Midas convertia en or tot el que tocava.

Que la faula, tal com ha quedat en la interpretació del mite Midas, feta per Nicolau M.ª Rubió i Tudurí, té una gran sequedat, amb tot i que hom es veu obligat a reconèixer la intel·ligència que l'anima.

Que a Vic, el proper diumenge, es fa l'homenatge al popular Manuel dels ous.

Que «Els amics del Teatre» anuncien «La Millona» a càrrec de la Companyia Lladron de Guevara i que, a aquests amics, se'ls hauria de dir «Els Amics del Teatre castellà dolent».

Que el Còmic continuen fent «La Sota de Oros» amb molt bon èxit.

Que al «Nou» no hi anava ningú, i que han tancat. Tan se'ns en dona.

Que a Barcelona aviat podrem cantar les absoltes al Teatre.

ESQUELLOTS

Quan Miguel de Cervantes va escriure allò de «nunca segundas partes fueron buenas», no va parlar de les terceres i àdhuc de les quartes, perquè ja degué considerar-les com a impossibles.

A Mestalla, després de l'èxit formidable, definitiu, aconseguit per l'autèntic republicanisme encarnat per Manuel Azaña, hi van anar les dretes de Lucia i Gil Robles per tal de demostrar que ells també podien fer vessar el camp de gent. L'acte cedista tingué tots els defectes de les segones parts. La multitud presentava molts clars, com una clepsa que comença a tirar cap a la calvicie.

Diumenge van prendre part al concurs don Alexandre i el seu equip. En un moment de pluja, gran part del públic al qual no provava l'aigua va poder refugiar-se còmodament a les tribunes. La minvada de gent, en aquesta tercera part, fou, doncs, remarcable.

S'anuncien més actes a l'afortunat camp de Mestalla i si les coses continuen en la proporció dels darrers espectacles, arribarà un moment que només hi haurà Sant Roc i el gos. Llavors serà l'hora que es concentrin a Mestalla Melquíades Alvarez i la seva ombra, o sigui la totalitat del partit.

La nota més destacada del tercer acte de Mestalla fou la sorollosa i delirant ovació dedicada al cèlebre i conegut *Milicnu*.

Uns deien que era com a despedida, car molts ja el voldrien veure en camí de Mèxic. Altres creien que hom saludava el futur President del Consell de Ministres. Qui sap? Les coses només costen abans de començar. Un cop es té l'arrancada, rai!

Si nosaltres volguéssim mal als nostres germans de València, els recomanariem que tinguessin a dispesa un parell d'anyets el seu ídol improvisat del diumenge, i sabrien el pa que s'hi dona. A Barcelona en sabem quelcom.

* * *

El «caudillo», en el seu discurs, va estranyar-se que Azaña hagués governat amb els socialistes i s'estranya que s'estranyin que ell governi amb els ignasians.

Ja és estranya aquesta estranyesa!

* * * * *

Continua l'oracle:

«Les dretes han jurat la República i com a cavallers no poden mentir.»

Quan hi ha confessionaris que passen bugada de mentides i coses pitjors, els cavallers poden fel el que els convingui.

* * *

Parlant d'Astúries:

«Cuando se sublevaron no se contentaron con morir o matar, sino que cometieron el hecho de robar.»

Si això és cert, és indubtable que no mancaven antecedents.

* * *

«Nosaltres no hem perseguit ningú. Aquell que es senti perseguit que ho digui.»

Naturalment, cap dels presents va aixecar el dit. Dels de fora, ja hi ha qui procura que no diguin res.

* * *

«Renovación», el minúscul manubri del partit radical a Barcelona, diu que el discurs del «ilustre jefe» s'hauria d'esculpir en marbres.

Estem d'acord. Que el marbres i els bronzes parlin a les generacions futures del que deuen evitar i deixar de fer.

* * *

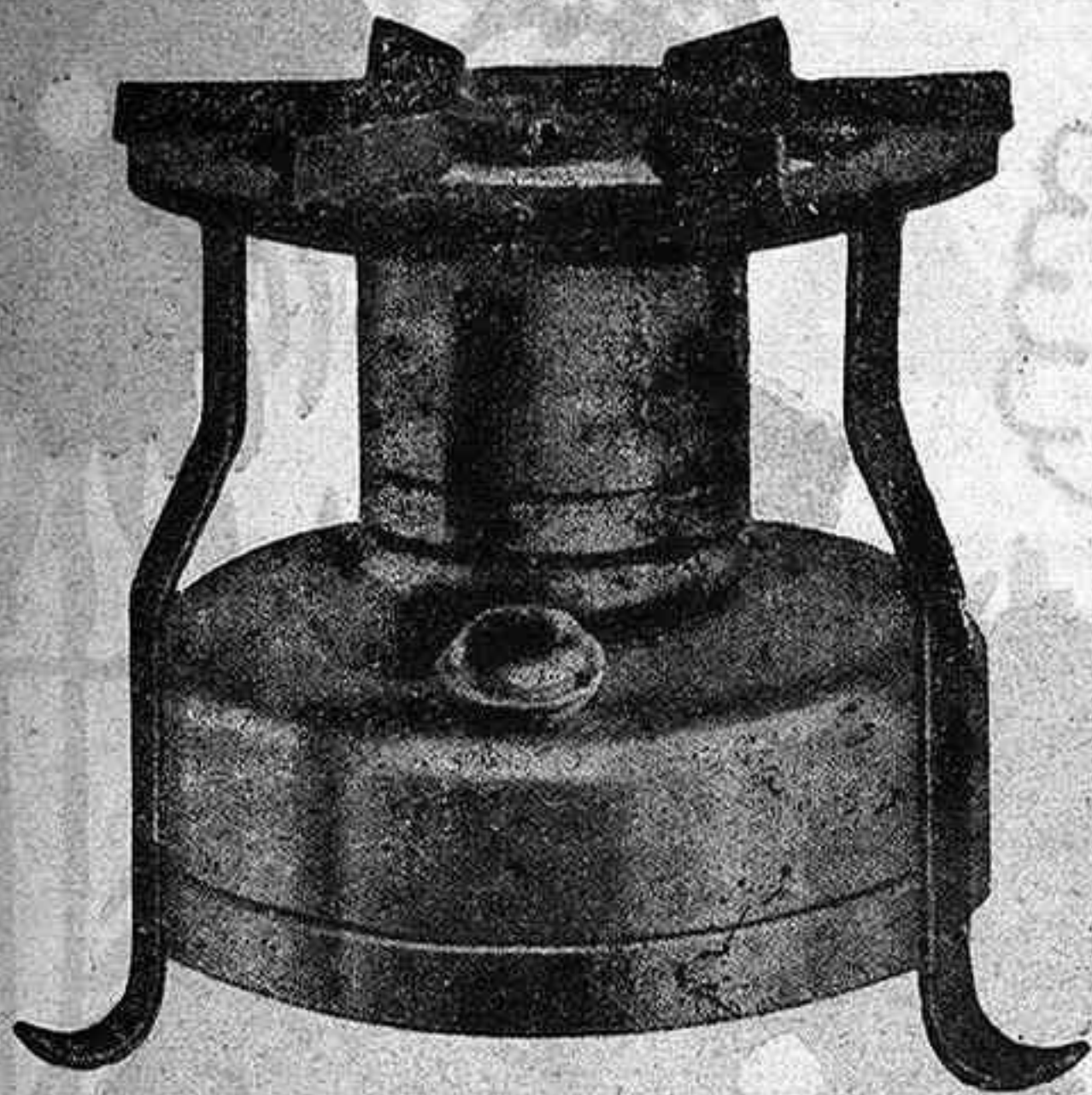
14 de juliol, festa gloriosa que cada any ens evoca els inicis de la Revolució francesa.

—¿Com es troba?
—Malament.
—Vaja; ja era hora que millorés.

FOGONS FOKOIL

Són els més econòmics del món
Solament consumeixen 2 cents.
per hora funcionant amb

GAS - OIL
(olis pessats)
Sense fum
Sense sorolls
Sense olors
Flama blava
Sense pressió
Sense perill
d'explosió
Són els més
s e g u r s

Vendes a terminis i al comptat
Patents i fabricació nacional

Agència FOKOIL

BANYS NOUS, 8 -:- Final Carrer Boqueria

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA. - 1339

El nostre 14 d'abril, que havia fet néixer tantes esperances, té la feblesa de no haver enderrocat cap Bastilla ni d'haver abatut privilegis.

* * *

Diumenge, si no hi ha cap destorb, Manuel Azaña parlarà a Baracaldo. Les dretes han fet tots els possibles i els impossibles per privar del dret de la paraula a l'Anticrist del bienni, com diuen a les sagristies. Si malgrat tots els obstacles Azaña pot parlar, gairebé podrem atribuir-ho a un miracle.

Les dretes tenen por d'escoltar la veritat i més que res que l'escoltin els altres.

* * *

La nostra protesta contra el tancament a la tarda de l'Arxiu Històric de la Ciutat ha merescut moltes felicitacions i ha estat secundada per part de la premsa, d'aquella que no té compromisos amb l'autor de la barrabassada, i per nombrosos nuclis d'estudiants.

El senyor Codolar-Gualdo a hores d'ara està convençut que ha ficat els peus a la galleda, escometent el que no coneixia, però aguanta el punt.

Si un hom té el defecte d'ésser tossut, ¿què hi farem? El que resulta incompreensible és que els dirigents de la «Lliga», que s'omplen la boca parlant de cultura, consentin que un dels seus els posi en ridícul.

* * *

Al carrer d'Agullers ha aparegut un fantasma. Fa dies que es va descobrir un petit tresor dins una calaixera vella. Aviat sentirem a parlar d'una Mare de Déu que sanglotà, d'un Sant Crist que plora sang i d'un home que té una creu fosforescent al paladar i que fa miracles.

Es vianda del temps que correm. Unes coses van lligades amb les altres, com el Pare Claret, el Pare Fulgenci i Sor Patrocini amb Isabel II i la seva cort.

**PERA VESTIR AMB ELEGAN-
CIA I PER POCOS DINERS**

Passeig de Gràcia, 18

Casa BASTIDA

**GRAN BASAR DE SASTRERIA I CA-
MISERIA SISTEMA NORD - AMERICA**

Els nostres articles i els nostres preus sempre han respost a la mateixa idealitat: facilitar LA MAXIMA ELEGANCIA AL MES BON PREU, amb vestits, camises, pijames, barrets, corbates i gèneres de punt.

Vestits a 15, 25, 40, 50 i 60 pessetes
Pantalons a 4'95, 7, 8, 10 i 15 pessetes
Camises zèfir a 4'95 i 7'95 pessetes
Camises de seda a 12 i 15 pessetes
Pijames a 5'95, 7'95, 12 i 15 pessetes

Si l'elegància ha estat en altres temps un privilegi, la CASA BASTIDA ha creat una fórmula que la fa accessible a tothom.

SECCIO DE VESTITS a mida, desde 50 pessetes, diferents formes, teles de gran fantasia estil ar glès.

Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena d'encàrrecs en quatre hores, com també una secció de gran luxe, on es confeccionen tota mena de vestits amb bons folros i acurada confecció, amb un 50 per 100 menys que els nostres competidors.

Considerem l'estalvi la cosa més essencial, obsequiem els nostres clients amb segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Veïlla i altres presents, en proporció amb l'import de la compra.

—Ja ho veieu: tothom omple camps.

—Sí, però el que cal veure és qui omple urnes.